

ทัศนคติต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

ของผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวาย

Attitudes towards Thai-English code-switching

among Thai speakers in Generation Y

Received: February 16, 2021

Revised: May 27, 2021

Accepted: July 8, 2021

ปิยंगูร ทวีผล

Piyangkoon Thaweephol

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประเทศไทย

Faculty of Arts, Chulalongkorn University, Thailand

piyangkoon.t@gmail.com

ภาวดี สายสุวรรณ

Pavadee Saisuwan

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประเทศไทย

Faculty of Arts, Chulalongkorn University, Thailand

pavadee.s@chula.ac.th

บทคัดย่อ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทมากขึ้นทั้งในสังคมไทยและสังคมโลก ผู้พูดภาษาไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้พูดในรุ่นอายุวัยมีทัศนคติที่หลากหลายต่อการใช้คำภาษาอังกฤษปนกับคำภาษาไทย มีทั้งสนับสนุนและไม่สนับสนุนการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับอังกฤษ งานวิจัยชิ้นนี้จึงต้องการสำรวจทัศนคติของคนไทยในรุ่นอายุวัยต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวัยต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษารูปแบบต่างๆ และเพื่อศึกษาว่าตัวแปรแวดล้อมทางอาชีพและระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการสลับภาษาของผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวัยดังกล่าวหรือไม่ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลทัศนคติโดยใช้วิธีการอำพรางเสียงพูด ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยซึ่งเป็นผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวัยจำนวน 40 คน ประเมินความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมของเสียงพูดที่เป็นประโยคทดสอบผ่านการให้คะแนนด้วยมาตราวัดความแตกต่างทางความหมาย ผลพบว่า รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวเป็นรูปประโยคที่ได้รับความนิยมสูงสุด รองลงมาเป็นรูปประโยคแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ถัดมาคือรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบก้อนคำตามลำดับ ตัวแปรแวดล้อมทางอาชีพและตัวแปรระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษมีความเกี่ยวข้องบางประการกับทัศนคติต่อการสลับภาษาในประโยค แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดแสดงให้เห็นว่า ความถี่ในการสัมผัสกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษามีอิทธิพลกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่างๆ ผู้มีประสบการณ์สัมผัสกับรูปประโยคดังกล่าวมากผ่านสื่อประเภทต่างๆ และผ่านแวดวงสังคมในชีวิตประจำวันมีแนวโน้มยอมรับ เปิดกว้าง รวมถึงมองรูปประโยคนั้นในเชิงบวกมากขึ้น ข้อค้นพบในงานวิจัยชิ้นนี้มีประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจพลวัตของทัศนคติที่ผู้พูดภาษาไทยมีต่อการใช้ภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทย สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การสื่อสารและการศึกษาประเด็นนี้ต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ : ทัศนคติ, การสลับภาษา, รุ่นอายุวัย, ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ, แวดวงอาชีพ

Abstract

Despite the increasing importance of English both in Thai society and worldwide, the appropriateness of code-switching practices has been a controversial issue among Thai speakers, especially those in Generation Y whose attitude runs the gamut from acceptance to rejection. Thus, this paper examines Thai speakers in Generation Y's attitudes towards code-switching between Thai and English. It aims to find out their attitudes towards different types of Thai-English code-switching and explore the relationship between their attitudes and two factors – their English language background and occupational domain. Using the verbal guise technique, 40 Thai speakers in Generation Y were asked to rate verbal-guise sentences on a semantic differential scale of social attractiveness and social status. The findings reveal that Thai sentences are rated most positively, followed by those with insertion of English words, inter-sentential switching, tag switching, English sentences, and lexical chunk switching, respectively. The correlation between the participants' attitudes and their English language background and occupational domain is not found to be statistically significant. However, the participants' responses in open-ended questions suggest that different degrees of exposure to code-switching influence their attitudes towards code-switching. In other words, the higher degree of exposure to code-switching through the media and everyday conversation may lead to more positive attitudes towards code-switching. The findings contribute to the understanding of the attitudinal dynamic towards Thai-English code-switching among Thai speakers and can be applied to further research on similar topics or research in other related fields, including English teaching and communication studies.

Keywords: attitude, code-switching, generation Y, English language background, occupational domain

1. บทนำ

ภาวะโลกาภิวัตน์ส่งผลให้อัตราการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้คนจากที่ต่างๆ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เคิร์ก แพทริกและลิดดิโคท (Kirkpatrick & Liddicoat, 2019) ให้ความเห็นว่าสถานะเช่นนี้ทำให้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร (lingua franca) มีบทบาทมากขึ้นในระดับโลก ไม่ใช่แค่ในฐานะภาษาต่างประเทศที่เข้าไปปนในภาษาท้องถิ่นต่างๆ แต่ภาษาอังกฤษยังถูกใช้เป็นภาษาที่สองในการเรียนการสอนในหลายๆ ประเทศ ส่งผลให้ในปัจจุบัน จำนวนประชากรทั่วโลกที่รู้และใช้ภาษาอังกฤษได้มีจำนวนมากขึ้น คริสตัล (Crystal, 2018) ประมาณจำนวนประชากรไทยที่พูดภาษาอังกฤษได้ว่ามีจำนวนประมาณร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด หรือคิดเป็น 6.8 ล้านคน ความแพร่หลายในการใช้ภาษาอังกฤษที่เพิ่มสูงขึ้นทำให้ในทศวรรษที่ผ่านมา การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษกลายเป็นปรากฏการณ์ที่พบได้มากขึ้นในสังคมไทย ที่ผ่านมามีงานวิจัยจำนวนมากไม่น้อยในไทยได้ศึกษารูปแบบ โครงสร้าง รวมถึงหน้าที่ของการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ทั้งจากบทสนทนาในชีวิตประจำวันและจากสื่อต่างๆ อาทิ สื่อโทรทัศน์ (เช่น Jaihuek et al., 2011; Kannaovakun & Gunther, 2003; Kraithipchoosakul, 2010) สื่อสิ่งพิมพ์ (เช่น Janhom, 2011) รวมถึงสื่อสังคมออนไลน์ (เช่น Likhithongsathorn & Sappapan, 2013; Sangkhamarn, 2012)

แม้ว่างานวิจัยที่ผ่านมาสะท้อนให้เห็นว่าการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเป็นปรากฏการณ์ที่พบได้ทั่วไปในผู้พูดภาษาไทย แต่งานวิจัยบางส่วนพบว่า ผู้พูดภาษาไทยบางคนยังคงมีทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาในเชิงลบ งานวิจัยของภัสรณี ชัยรัตน์ (Chairat, 2014) ชี้ให้เห็นว่ายังมีผู้พูดภาษาไทยบางกลุ่มให้ความเห็นว่าการสลับภาษาฟังดูน่ารำคาญ โดยเฉพาะในบทเพลง ในขณะที่งานวิจัยของน้ำทิพย์ แสงเปรม (Sangprem, 2015) ชี้ให้เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษยังคงมีทัศนคติเชิงบวกกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาน้อยกว่านักเรียนในชั้นเรียน ในทางกลับกัน มีงานวิจัยอีกส่วนหนึ่งชี้ให้เห็นว่าคนจำนวนหนึ่งเริ่มมีทัศนคติเชิงบวกต่อการสลับภาษามากขึ้น โดยเฉพาะในแง่การศึกษาซึ่งนำรูปประโยคเหล่านี้มาช่วยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (เช่น Chuanmongkoljaroen & Tayjasanant, 2020; Varatiporn, 2020) ทัศนคติต่อการสลับภาษาในสังคมไทยจึงยังคงเป็นประเด็นที่มีการถกเถียงอยู่และมีความคิดเห็นแตกออกเป็นหลายฝ่าย ทั้งฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการสลับภาษาและรณรงค์ให้ใช้ภาษาเดียว (monolingual speech) ในการสนทนาและฝ่ายที่เห็นว่าการสลับภาษาไม่ใช่เรื่องที่ผิด

คาน (Khan, 2014) กล่าวว่า กลุ่มประชากรหนึ่งที่ได้รับอิทธิพลจากความแพร่หลายในการใช้ภาษาอังกฤษที่เพิ่มสูงขึ้น มีประสบการณ์ในการสัมผัสกับการสลับภาษามาตั้งแต่ช่วงต้นของชีวิต อีกทั้งยังเห็นการเปลี่ยนผ่านค่านิยมด้านการใช้ภาษาเป็นกลุ่มแรกๆ คือ กลุ่มคนที่เกิดในช่วงที่เทคโนโลยีด้านการสื่อสารพัฒนาอย่างก้าวกระโดด ช่วงการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวตรงกับผู้ที่เกิดในรุ่นอายุวัย (Generation Y) ซึ่งเป็นประชากรที่เกิดในช่วงปี ค.ศ. 1970-1990 หรือประมาณ พ.ศ. 2513-2533 (Costanza et al., 2012; Parry & Urwin, 2011; Pyöriä et al., 2017; Strauss & Howe, 1991) หากพิจารณาในบริบทสังคมไทยแล้ว คนในรุ่นอายุวัยเติบโตในช่วงที่สังคมไทยกำลังเกิดการเปลี่ยนผ่านทางนวัตกรรมการสื่อสารต่างๆ และภาษาอังกฤษเริ่มได้รับการใช้อย่างแพร่หลายด้วยการสนับสนุนจากนโยบายส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากหลักสูตร

แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education, 2008) งานวิจัยบางส่วน (เช่น Kakaew, 2011; Kannaovakun & Gunther, 2003; Yiamkhamnuan, 2011) สะท้อนให้เห็นว่า สื่อช่องทางต่างๆ อาทิ วิทยุ และโทรทัศน์ใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่างๆ ตั้งแต่รูปประโยคที่มีการแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ไปจนถึงรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคมากขึ้นในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา แนวโน้มดังกล่าวทำให้คนในรุ่นอายุวัยได้สัมผัสกับกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาที่หลากหลาย การศึกษากลุ่มคนในรุ่นอายุนี้จึงแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของตัวแปรทางสังคม และความสัมพันธ์ของตัวแปรดังกล่าวกับตัวแปรทางภาษาได้อย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม จากการสืบค้นพบว่างานที่ศึกษาเกี่ยวกับการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษในเชิงการรับรู้หรือทัศนคติยังคงมีอยู่น้อยและส่วนมากศึกษาอยู่ในแวดวงการศึกษา (เช่น Chaiwichian, 2007; Chuanmongkholjaroen & Tayjasanant, 2020) โดยเฉพาะงานที่สนใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษากับตัวแปรทางสังคม เช่น รุ่นอายุ หรือแวดวงการทำงาน งานในบริษัทอื่น อาทิ การสลับระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาสเปนของผู้พูดภาษาสเปนในโปรตุเกส (Montes-Alcalá, 2011) และการสลับภาษาระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาจีน (Liu, 2019) ซึ่งให้เห็นความเป็นไปได้ว่าทัศนคติที่หลากหลายนี้เกิดจากอิทธิพลของปัจจัยทางภาษา เช่น พื้นเพทางภาษาอังกฤษ รวมถึงปัจจัยนอกเหนือจากภาษา เช่น แวดวงการทำงาน อีกทั้งยังมีงานวิจัยในต่างประเทศชี้ให้เห็นว่าการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นอายุกับทัศนคติที่มีต่อการสลับภาษาช่วยทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับพลวัตรวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางสังคมและตัวแปรทางภาษาได้ (Alfonzetti, 2005; Jagero, 2011) ดังนั้น เพื่อเป็นการเพิ่มพูนองค์ความรู้เกี่ยวกับการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้จึงต้องการศึกษาทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาและศึกษาตัวแปรที่อาจส่งผลต่อการใช้การสลับภาษาแบบต่างๆ ของผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวัย โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1) เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวัยต่อรูปประโยคภาษาเดียวทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่มีการสลับภาษาภายในประโยค และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค

2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสลับภาษาของผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวัยกับตัวแปร ได้แก่ แวดวงอาชีพและระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษของผู้พูด

2. การสลับภาษา

การ์ดเนอร์-คลอโรส (Gardner-Chloros, 2009) นิยามการสลับภาษาเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่มีการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาหรือหนึ่งวิธภาษา (variety) ในบทสนทนาเดียวกันโดยผู้พูดที่รู้ตั้งแต่สองภาษาขึ้นไป อย่างไรก็ตาม แนวคิดเกี่ยวกับผู้รู้สองภาษา (bilinguals) มีความหลากหลายและมีนิยามหลายระดับ ในระดับที่กว้างที่สุด ผู้รู้สองภาษาคือ ผู้ที่พูดได้สองภาษา (Valdez & Figueora, 1994) ทว่าการนิยามเช่นนี้สร้างปัญหาในการจำกัดความคำว่า “พูดได้” ว่าเป็นอย่างไร ในความเป็นจริง ผู้รู้สองภาษามีทั้งผู้รู้ที่มีศักยภาพทั้ง

สองภาษาสูงๆ กัน สามารถใช้ทั้งสองภาษาพูดสื่อสารได้ และมีผู้รู้สองภาษาที่ศักยภาพของภาษาหนึ่งสูงกว่าอีกภาษาหนึ่งซึ่งใช้ภาษาที่ศักยภาพสูงกว่าในการพูดเป็นหลัก ดังนั้นการนิยามผู้รู้สองภาษาจึงจำเป็นต้องพิจารณาศักยภาพทางภาษาในการให้นิยามจำกัดความด้วย งานวิจัยที่ผ่านบางส่วนเห็นพ้องต้องกันว่า ผู้รู้สองภาษาแท้จริง (true bilinguals) หาได้ยาก (เช่น Cutler et al., 1992; Grosjean, 1982) รวมถึงผู้รู้สองภาษาที่มีศักยภาพทางภาษาพๆ กัน (simultaneous bilinguals) ก็เป็นกรณีที่พบบ่อย (เช่น De Houwer, 2005) โดยส่วนใหญ่ ผู้รู้สองภาษาจึงเป็นผู้ที่รู้ภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นภาษาหลัก แล้วจึงเรียนภาษาที่สองเพิ่มเติมในภายหลัง ซึ่งเฟลด์จ์ (Flege, 1992) เสนอให้ใช้คำว่า ผู้รู้สองภาษาตามลำดับ (sequential bilinguals) ช่วงวัยที่รับภาษาที่สองเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความหลากหลายในผู้รู้สองภาษาประเภทนี้

นอกจากช่วงวัยแล้ว จางและคณะ (Cheung et al., 1994) ให้ข้อสังเกตว่า ผู้รู้สองภาษาตามลำดับสามารถแบ่งได้ออกเป็นสองกลุ่มตามศักยภาพภาษาที่สอง กล่าวคือ เป็นผู้รู้ภาษาที่สองอย่างคล่องแคล่ว (fluent speaker) หมายถึง ผู้ที่ใช้ภาษาที่สองได้อย่างคล่องแคล่วและชำนาญจนศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองมีความคล้ายคลึงกับภาษาที่หนึ่งของตนเอง และผู้รู้ภาษาที่สองอย่างจำกัด (limited speaker) กล่าวคือ ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาที่สองอย่างจำกัด ไม่สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วเหมือนกับภาษาที่หนึ่งของตน แต่มีความสามารถเพียงพอในการรับและส่งสารด้วยภาษาที่สองบ้าง การแบ่งตามประเด็นดังกล่าวสัมพันธ์กับนิยามของแมคนามาราและคุชเนียร์ (Macnamara & Kushnir, 1971) ที่เสนอให้นิยามผู้รู้สองภาษาโดยพิจารณาความหลากหลายของระดับศักยภาพทางภาษาว่าเป็น ผู้ใช้ภาษาที่สองที่อย่างน้อยสามารถใช้ภาษาที่สองเพื่อสื่อสารและทำความเข้าใจสารในชีวิตประจำวันได้ โดยไม่จำเป็นว่าภาษาที่สองต้องมีความคล่องแคล่วและชำนาญเท่าภาษาที่หนึ่ง

ในแง่โครงสร้างไวยากรณ์ของการสลับภาษา ป็อปแลค (Poplack, 1981) แบ่งประเภทของการสลับภาษาออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การสลับภาษาด้วยวลี (tag-switching) การสลับภาษาระหว่างประโยค (inter-sentential code-switching) และการสลับภาษาภายในประโยค (intra-sentential code-switching) การสลับภาษาด้วยวลีคือ การแทรกวลีสั้นๆ เช่น วลีคำถามจากภาษาหนึ่งเข้าไปในอีกภาษาหนึ่ง ตัวอย่างเช่น (1) เป็นการสลับภาษาด้วยวลีภาษาอังกฤษในภาษาเซโซโทเหนือ (northern Sesotho)

(1) Bana ba lehono ga ba na mekgwa, right?

(Today's children do not have manners, right?)

(Kebeya, 2013, p.343)

ป็อปแลคเสนอว่า การสลับภาษาประเภทนี้พบได้บ่อยที่สุดเมื่อเทียบกับประเภทที่เหลือ เนื่องจากวลีคำถามที่นำมาใช้สลับในอีกภาษาหนึ่งมักมีข้อบังคับเชิงไวยากรณ์ต่ำ วลีที่เข้าไปแทรกจึงมีแนวโน้มที่จะฝ่าฝืนข้อบังคับของอีกภาษา รวมถึงการสลับภาษาด้วยวลีไม่ต้องอาศัยความรู้ทางภาษาของอีกภาษาหนึ่งมาก

การสลับภาษาประเภทต่อมาคือ การสลับภาษาระหว่างประโยคเป็น การสลับภาษาในตำแหน่งขอบประโยค (sentence boundaries) เช่น (2) เป็นการสลับประโยคภาษาอังกฤษในภาษาเซโซโทเหนือ (northern Sesotho) เช่นเดียวกัน

(2) Morena Matlala ke mogogi wa kereke ya rena gomme. He is such a gentle person.

(Mr Matlala is our church leader. He is such a gentle person.)

(Kebeya, 2013, p.343)

การสลับภาษาประเภทสุดท้ายคือ การสลับภาษาภายในประโยค ป็อบแลคเสนอว่า การสลับภาษาประเภทนี้เป็นการสลับภาษาที่ซับซ้อนที่สุดในบรรดาการสลับภาษาทั้ง 3 ประเภทเนื่องจากผู้พูดจำเป็นต้องเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ของทั้งสองภาษาเป็นอย่างดีเพื่อสลับภาษาในจุดที่ไม่เกิดการฝ่าฝืนกฎไวยากรณ์จากทั้งสองภาษา ตัวอย่างประโยคที่มีการสลับภาษาภายในประโยค เช่น (3) เป็นการนำนามวลีภาษาอังกฤษเข้ามาแทรกในภาษาสวาฮีลี (Swahili)

(3) kwatumikira hand drilling.

(We used hand drilling)

(Kebeya, 2013, p.230)

การสลับภาษาในระดับนี้เป็นการนำเอาคำหรือวลีจากอีกภาษาหนึ่งเข้าไปแทรกในประโยคของอีกภาษาหนึ่ง การแบ่งด้วยเกณฑ์ของป็อบแลคเป็นการแบ่งที่เน้นวิเคราะห์ให้เห็นถึงข้อบังคับที่ใช้กำกับการสลับภาษาและสะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดสองภาษาไม่ใช่ผู้มีความสามารถในการใช้ภาษาตัวอย่างที่คนทั่วไปมองเนื่องจากการสลับภาษาในระดับต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการสลับด้วยวลี การสลับระหว่างประโยค หรือการสลับภายในประโยคมีข้อบังคับในการสลับกำกับไว้ทั้งสิ้น

ในอดีตที่ผ่านมาได้มีการศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษหลายงานให้ความสนใจศึกษาการสลับภาษาในเชิงโครงสร้าง อาทิ งานของพรทิพา สุวรรณ (Surawan, 1975) ที่ศึกษาลักษณะคำที่ ถูกใช้ รวมถึงปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษผ่านบทสนทนาของนักเรียนไทยที่อาศัยอยู่ในมลรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา หรืองานของ อัญชลี ชัยวิเชียร (Chaiwichian, 2007) ที่ศึกษา ลักษณะของรูปแบบประโยคที่นักเรียนในหลักสูตรที่มีการเรียนการสอนแบบสองภาษาใช้ทั้งในและนอกห้องเรียน นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาการสลับภาษาในบริบทต่างๆ ทั้งในรายการโทรทัศน์ (เช่น Jaihuek et al., 2011; Kraithipchoosakul, 2010) ห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต (เช่น Yiamkhamnuan, 2010, 2011) นิตยสาร (เช่น Janhom, 2011) และบทเพลง (เช่น Likhithongsathorn & Sappapan, 2013; Sangkhamarn, 2012) งานศึกษาทั้งหมดศึกษารูปแบบของการสลับภาษาและความถี่ในการปรากฏของคำที่นำมาใช้ในการสลับภาษา ข้อค้นพบส่วนใหญ่ชี้ให้เห็นว่า ผู้พูดภาษาไทยใช้การสลับภาษาภายในประโยคมากที่สุด โดยการสลับภาษาภายในประโยคส่วนใหญ่จะเป็นการแทรกคำนามหรือนามวลีภาษาอังกฤษเข้ามาใน

ประโยค อย่างไรก็ตามถึงแม้งานวิจัยเหล่านี้ถามถึงทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบในงานวิจัยของตนเองอยู่บ้าง แต่ไม่ได้ออกแบบงานวิจัยที่เน้นศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษาอย่างชัดเจน

3. ทัศนคติต่อการสลับภาษา

กาเรตต์ (Garrett, 2010) นิยามทัศนคติต่อภาษาว่าเป็น จุดยืนทางความคิดที่ตอบสนองทั้งในเชิงชื่นชอบหรือไม่ชื่นชอบต่อตัวภาษา นิยามนี้สอดคล้องกับแนวคิดเชิงจิตวิทยาของทัศนคติโดยทั่วไป ในขณะที่โมรีโน-เฟอานานเดซ (Moreno-Fernandez, 2009) ให้นิยามว่าหมายถึง การแสดงทัศนคติทางสังคมของปัจเจกบุคคลซึ่งให้คุณค่าต่อภาษาที่ใช้ในสังคมนั้นๆ การนิยามเช่นนี้ทำให้ทัศนคติต่อภาษาได้ครอบคลุมถึงวิธภาษาในภาษาเดียวกันด้วย จากความหมายที่ครอบคลุมกว้างขึ้นเรื่อยๆ ตามหน่วยในการวิเคราะห์ เบเกอร์และไรท์ (Baker & Wright, 2021) จึงกำหนดขอบเขตของคำว่า “ภาษา” ในการศึกษาทัศนคติต่อภาษาว่าสามารถหมายความถึง 1) ภาษา 2) วิธภาษา 3) ผู้ใช้ภาษา 4) การเรียนภาษา 5) สถานการณ์ในการเรียนภาษา และ 6) พฤติกรรมการใช้ภาษา เช่น การพูดสลับภาษา การมองแบบเบเกอร์และไรท์สนับสนุนให้ผู้ศึกษาทัศนคติต่อภาษาต้องระบุให้ชัดเจนว่าจะวิเคราะห์ในระดับใด ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนิยามทัศนคติต่อภาษาว่าหมายถึง การประเมินคุณค่าต่อพฤติกรรมการใช้ภาษา ในงานวิจัยนี้คือ การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษในการสนทนา ผ่านทัศนคติ ความชื่นชอบ หรือประสบการณ์ที่ผู้ประเมินมีต่อพฤติกรรมการใช้ภาษานั้น ๆ

งานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าทัศนคติต่อการสลับภาษาได้รับอิทธิพลจากปัจจัยภายนอก งานของป็อบแลค (Poplack, 1999) และมอนเตส-อัลคาลา (Montes-Alcalá, 2011) ซึ่งให้เห็นว่าศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองมีส่วนเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่ผู้พูดมีต่อการสลับภาษา เนื่องจากผู้ที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาทั้งสองสูงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาภายในประโยคมากขึ้นและมองว่ารูปประโยคดังกล่าวไม่ใช่รูปประโยคที่แย่ต่างกับผู้ที่มีศักยภาพในการใช้ภาษาที่สองต่ำ ผู้พูดเหล่านี้มักที่จะใช้รูปประโยคที่สลับด้วยวลีหรือรูปประโยคที่สลับระหว่างประโยคมากกว่า งานวิจัยเชิงภาษาศาสตร์สังคมยังสะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยทางสังคม อาทิ อายุและเพศ มีผลต่อทัศนคติในการใช้ภาษาด้วย ไอเมียร์ (Ihemere, 2006) ศึกษาทัศนคติต่อภาษาของชาวอิเควเร่ (Ikwerre) ที่พูดสองภาษาระหว่างภาษาอิเควเร่กับภาษาพิดจินไนจีเรีย-อังกฤษ การศึกษาพบว่า เพศและอายุมีอิทธิพลกับทัศนคติต่อภาษา ผู้ชายอายุมากมีแนวโน้มชื่นชอบการใช้รูปประโยคภาษาอิเควเร่เพียงภาษาเดียวในการสนทนามากกว่าผู้หญิงในช่วงอายุเดียวกัน ในขณะที่ชาวอิเควเร่อายุน้อยทั้งผู้ชายและผู้หญิงชื่นชอบพิดจินไนจีเรีย-อังกฤษมากกว่า

แลมเบิร์ตและคณะ (Lambert et al., 1960) กล่าวว่าการวัดทัศนคติที่มีตัวแปรหลากหลายเข้ามาเกี่ยวข้องควรใช้วิธีการทางอ้อม เช่น การอำพรางเสียงคู่ (matched-guise test) กล่าวคือ เป็นวิธีการที่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยฟังเสียงพูดต่างๆ โดยแต่ละประโยคทดสอบต่างกันตรงสำเนียง หรือวิธภาษา แต่พูดโดยผู้รู้สองภาษาคนเดียวกันเพื่อคุมปัจจัยอื่นๆ โดยที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่รู้ว่านักวิจัยใช้ผู้พูดคนเดิมในแต่ละประโยคทดสอบที่ตนได้ฟัง เมื่อฟังเสียงพูดทดสอบจบ ผู้เข้าร่วมการจะประเมินคุณลักษณะของผู้พูดในเสียงพูดนั้นๆ ผ่านแบบสอบถามที่ใช้มาตราความแตกต่างทางความหมายของคำ (semantic differential scale) มาตรา

ดังกล่าวเป็นการนำคำสองคำที่เป็นคู่ตรงข้ามกัน เช่น ดูเป็นกันเอง-ดูเป็นทางการ เป็นต้น มาทำเป็นมาตรวัดเชิงเส้น (linear scale) โดยปลายด้านหนึ่งติดกับคำฝั่งหนึ่งและปลายอีกด้านหนึ่งโยงไปหาคำอีกฝั่งหนึ่ง เส้นที่เชื่อมคำทั้งสองฝั่งเข้าด้วยกันจะแบ่งออกเป็น 6 หรือ 7 ส่วน แล้วใส่หมายเลขกำกับไว้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินมาตรวัดนี้ด้วยการทำเครื่องหมายบนตัวเลขใดตัวเลขหนึ่งที่ตั้งอยู่บนเส้นความต่อเนื่องซึ่งโยงคำข้างตรงข้ามนี้ไว้ด้วยกัน ตัวเลขที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยเลือกจะสะท้อนทัศนคติต่อคำคู่หนึ่งๆ ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยมีทัศนคติไปทางด้านใดมากกว่ากัน

ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินเสียงพูดผ่านคุณลักษณะ 2 ด้าน ได้แก่ คุณลักษณะด้านความน่าดึงดูดทางสังคม (social attractiveness) และคุณลักษณะด้านสถานภาพทางสังคม (social status) ความน่าดึงดูดทางสังคมหมายถึง ลักษณะอันพึงประสงค์ที่คนในสังคมชื่นชอบ ลักษณะเหล่านี้จะแสดงออกผ่านหลักฐานเชิงประจักษ์ เช่น ความสูง หน้าตา อารมณ์ขัน รวมถึงความเป็นผู้นำของผู้พูด ในขณะที่สถานภาพทางสังคมหมายถึง ตำแหน่งทางสังคมของบุคคลหนึ่งเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ ในสังคม คุณสมบัติด้านนี้สะท้อนผ่านการศึกษา สถานะทางเศรษฐกิจ หรืออาชีพ เป็นต้น คู่คำทั้งหมดเป็นคู่คำที่ผู้วิจัยคิดขึ้นเพื่อให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินคุณลักษณะของผู้พูด ทว่าในความเป็นจริงแล้ว ผู้เข้าร่วมการวิจัยประเมินคุณลักษณะเหล่านี้โดยไม่รู้ว่าเป็นเสียงที่ฟังเป็นเสียงของผู้พูดคนเดียวกัน ดังนั้นการประเมินทัศนคติของแต่ละเสียงพูดจึงสามารถสะท้อนทัศนคติที่แตกต่างกันในแต่ละเสียงพูดทดสอบได้ กล่าวคือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ประเมินสำเนียงในแต่ละเสียงพูดผ่านการประเมินคุณลักษณะของผู้พูดซึ่งเป็นหุ่นอำพรางให้กับสำเนียงต่างๆ ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา ข้อดีของวิธีการอำพรางเช่นนี้คือ ผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่รู้ว่ตนเองได้ประเมินทัศนคติต่อสำเนียงผ่านการประเมินคู่คำต่างๆ ทำให้ทัศนคติที่ได้จากการทดสอบด้วยวิธีนี้เป็นทัศนคติที่สะท้อนความเป็นจริงของคุณค่าที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีต่อสำเนียง รูปประโยค ภาษาย่อย วิธภาษา หรือภาษาต่างๆ ได้ดีกว่าการถามตรงๆ ซึ่งอาจมีปัจจัยแทรกซ้อน เช่น การตอบตามบรรทัดฐานทางสังคม หรือตามที่ผู้วิจัยคาดหวังเข้ามาแทรก แลมเบิร์ตและคณะพบว่า การประเมินคุณลักษณะที่ไม่เกี่ยวกับภาษาดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับศักดิ์ศรีของภาษา (prestige) ซึ่งสะท้อนถึงทัศนคติต่อภาษา วิธีการดังกล่าวได้ข้อมูลทัศนคติต่อภาษาทางอ้อมผ่านการประเมินความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดในเสียงพูด ผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่ได้ตระหนักว่าตนได้ให้คะแนนคุณลักษณะเหล่านี้ผ่านการใช้ภาษา วิธีการนี้จึงสามารถสกัดทัศนคติต่อการใช้รูปประโยคได้เป็นอย่างดี มีโอกาสต่ำที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะรู้เจตนาที่แท้จริงของการวิจัยซึ่งต้องการถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อตัวภาษา

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าวิธีการนี้จะได้รับความนิยมในการใช้อย่างแพร่หลาย การ์เรตต์ (Garrett, 2010) กล่าวว่าวิธีการนี้ยังมีข้อจำกัดบางประการ เช่น ปัญหาการคุมตัวแปรแทรกซ้อนในการบันทึกเสียง เนื่องจากการใช้ผู้พูดเพียงคนเดียวในการบันทึกเสียง อาจทำให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยจับสังเกตได้ และกระทบต่อการประเมินทัศนคติ อีกทั้งบทสนทนาที่ใช้ทดสอบฟังดูไม่เป็นธรรมชาติเนื่องจากการสื่อสารทางเดียวเพราะมีผู้พูดเพียงคนเดียว ทำให้ขาดการโต้ตอบในบทสนทนา จึงไม่สะท้อนรูปแบบการสนทนาในชีวิตประจำวันของผู้เข้าร่วมการวิจัยเจอในชีวิตประจำวันได้ เลดการ์ด (Ladegaard, 1998) นำข้อวิจารณ์เกี่ยวกับวิธีการวัดทัศนคติด้วยการอำพรางเสียงคู่ข้างต้นมาปรับปรุงแล้วเสนอวิธีการใหม่ที่เรียกว่า การพรางเสียงพูด (verbal-guise technique)

วิธีการนี้แตกต่างจากการอำพรางเสียงคู่แบบเดิมตรงที่จะใช้ผู้พูดหลายคนในการบันทึกเสียงพูด การใช้ผู้พูดหลายคนในการบันทึกเสียงพูดทำให้ปัญหาเรื่องความโดดเด่นของเสียงพูดจากผู้พูดคนเดียวหายไป และผู้เข้าร่วมการวิจัยจับทิศทางในการทดลองได้ยากขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าการพรางเสียงพูดเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่จะในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากออกแบบโดยใช้การโต้ตอบแบบบทสนทนาซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่สะท้อนธรรมชาติของภาษาในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ช่วยให้ประโยคทดสอบมีความเป็นธรรมชาติและใกล้เคียงกับการใช้ภาษาจริงได้มากกว่าการใช้การอำพรางเสียงคู่แบบดั้งเดิม

4. วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งบรรยายหัวข้อนี้ออกเป็นสามส่วน ได้แก่ 1) ผู้เข้าร่วมการวิจัย 2) การเข้าถึงและการพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย และ 3) การเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ผล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้วิจัยคัดเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด 40 คนโดยใช้เกณฑ์ 3 เกณฑ์ ได้แก่ อายุ แวดวงอาชีพ และระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ มีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 เกณฑ์ด้านอายุ

ผู้วิจัยจัดช่วงอายุโดยปรับเกณฑ์การแยกรุ่นอายุจากทฤษฎีรุ่นอายุซึ่งเสนอโดยสเตราส์และฮาว (Strauss & Howe, 1991) ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เกิดระหว่างปีพ.ศ. 2517-2535 มีอายุระหว่าง 27-45 ปีในปีที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูล (พ.ศ. 2563) ถือเป็นกลุ่มรุ่นอายุวัย (Generation Y) ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างเฉพาะเพศหญิงที่ทำงานในบริษัทที่ใช้เกณฑ์รับเข้าด้วยวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 40 คน เพื่อควบคุมตัวแปรเรื่องเพศและระดับการศึกษาที่อาจมีผลกระทบต่อทัศนคติต่อภาษา

4.1.2 เกณฑ์ด้านแวดวงอาชีพ

ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) อีกครั้ง โดยใช้โอกาสในการสัมผัสกับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์ในการแบ่งแวดวงออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ แวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษมาก และแวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษน้อย กลุ่มละ 20 คน สำหรับแวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษมาก ได้แก่ อาชีพที่ต้องสื่อสารด้วยทักษะหลัก ฟัง พูด อ่าน หรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษในการทำงานทุกวัน เช่น พนักงานโรงแรม หรือพนักงานในบริษัทเอกชนที่ต้องสื่อสารกับหัวหน้างาน หรือลูกค้าเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนแวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษน้อย ได้แก่ อาชีพที่สื่อสารด้วยภาษาไทยเป็นหลัก และไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในที่ทำงานเลย เช่น ข้าราชการ เมื่อได้ผู้เข้าร่วมการวิจัยคนแรกแล้ว ผู้วิจัยอาศัยการเลือกตัวอย่างแบบลูกโซ่ (snowballing) เพื่อค้นหาผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันต่อไป โดยควบคุมให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยมาจากที่ทำงานเดียวกันไม่เกินทีละ 4 คน เพื่อคงความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่างเอาไว้

4.1.3 เกณฑ์ด้านระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองแควดวงอาชีพเป็น 2 กลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยตอบแบบสอบถามประเมินตนเอง ดังที่แสดงไว้ในรูปที่ 1 ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับความคุ้นเคยต่อการสลับภาษา การเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษ และคำถามเกี่ยวกับศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากคำถามเหล่านี้ไปคำนวณเป็นดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยปรับดัชนีมาจากแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาของแอนเดอร์สัน (Anderson, 2006) คำตอบที่ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเลือกมีคะแนนอยู่ในช่วง 1-4 คะแนน เมื่อคิดคะแนนแล้ว ผู้วิจัยจัดผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละแควดวงอาชีพที่มีคะแนนสูงสุด 10 คนแรกเป็นกลุ่มพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง ในขณะที่ผู้ร่วมการวิจัยที่เหลือจัดอยู่ในกลุ่มพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ ในกรณีที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าร่วมการวิจัยแล้ว แต่ผู้วิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยมีคุณสมบัติไม่ตรงตามที่ผู้วิจัยต้องการ เช่น ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นคนในกลุ่มที่ได้ทำการเก็บข้อมูลครบแล้ว หรือผู้เข้าร่วมการวิจัยถอนตัวจากการเข้าร่วม ผู้วิจัยจะคัดข้อมูลออก ทำลายแบบสอบถามของผู้เข้าร่วมการวิจัยคนดังกล่าว ในกรณีที่ถอนตัว ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะดำเนินการหาผู้เข้าร่วมการวิจัยคนใหม่เพื่อให้ได้จำนวนผู้เข้าร่วมการวิจัยตามเกณฑ์ด้านต่างๆ ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น

กรุณาทำเครื่องหมาย x ในช่องรายการข้างล่างต่อไปนี้เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษของคุณ					
คุณใช้ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษสลับกันในแต่ละสถานการณ์การสื่อสารต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
	บ่อย	ใช้บ้าง	นาน ๆ ที	ไม่ใช้เลย	
พูดคุยกับคนในครอบครัว					
พูดคุยกับอาจารย์ หรือหัวหน้างาน					
พูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือ เพื่อนร่วมงาน					
นำเสนองานในชั้นเรียน หรือในที่ทำงาน					
พิมพ์ข้อความในโซเชียลมีเดีย					
เขียนอีเมล โน้ตย่อ จดหมายเชิงวัตถุประสงค์ต่าง ๆ					
สำหรับคุณ คุณใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
	บ่อย	ใช้บ้าง	นาน ๆ ที	ไม่ใช้เลย	
การเรียนการทำงาน เช่น จดบันทึก ฟังบรรยาย					
อ่านหนังสือ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นิยาย					
ฟังเพลง					
ดูละครโทรทัศน์ ซีรีส์ หรือ ภาพยนตร์					
กรุณาประเมินระดับทักษะภาษาอังกฤษของคุณในด้านต่าง ๆ โดย					
1 คือ มีความสามารถในทักษะนั้นจำกัด กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะดังกล่าวเพื่อทำความเข้าใจความหมายได้จำกัด ส่วนใหญ่ต้องอาศัยบริบทอย่างอื่น เช่น สภาพแวดล้อม หรือสีหน้าท่าทางในการปะติดปะต่อเรื่องราว แม้จะเป็นเรื่องที่ตนถนัดเป็นอย่างดีก็ตาม					
2 คือ มีความสามารถในทักษะนั้นปานกลาง กล่าวคือ สามารถในการใช้ทักษะนั้น ๆ ได้บางส่วน เข้าใจความหมายกว้างในสถานการณ์ส่วนใหญ่ ยังมีข้อผิดพลาดบ่อย ๆ แต่ก็สามารถสื่อสารในระดับพื้นฐานในเรื่องที่ตนถนัดได้ดี					
3 คือ มีความสามารถในทักษะนั้นดี กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะนั้น ๆ ได้ดีแต่ยังมีความผิดพลาดและเข้าใจผิดในบางโอกาส แต่โดยทั่วไปสามารถใช้ภาษาในลักษณะที่ซับซ้อนได้ดีและเข้าใจในการให้เหตุผลได้ดี					
4 คือ มีความสามารถในทักษะนั้นยอดเยี่ยม กล่าวคือ สามารถใช้ทักษะนั้น ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว เหมาะสม ถูกต้องแม่นยำ และมีเข้าใจในภาษาดีเยี่ยม					
การฟัง			การอ่าน		
ต่ำ	1	2	3	4	สูง
การพูด			การเขียน		
ต่ำ	1	2	3	4	สูง

รูปที่ 1 แบบสอบถามวัดระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ (Thaweephol & Saisuwan, 2021)

จากเกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัยที่กล่าวมา สามารถจำแนกผู้เข้าร่วมการวิจัย ซึ่งเป็นผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวัย ออกเป็นผู้พูดในแวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษมาก 20 คน และแวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษน้อย 20 คน ในแต่ละกลุ่มแบ่งเป็นผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง 10 คนและผู้มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ 10 คน ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผู้เข้าร่วมการวิจัย

แวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษมาก				แวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษน้อย			
ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง		ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ		ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง		ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำ	
หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี	หมายเลข	คะแนนดัชนี
Y28	3.78	Y07	2.50	Y19	3.11	Y14	2.50
Y17	3.66	Y30	2.44	Y15	2.80	Y32	2.47
Y11	3.41	Y36	2.41	Y25	2.78	Y34	2.39
Y18	3.08	Y08	2.41	Y23	2.75	Y27	2.25
Y12	3.08	Y06	2.36	Y01	2.72	Y16	2.22
Y26	2.94	Y39	2.33	Y21	2.69	Y28	2.11
Y13	2.94	Y37	2.28	Y22	2.61	Y29	2.06
Y33	2.92	Y35	2.25	Y09	2.58	Y10	1.77
Y03	2.86	Y24	2.17	Y40	2.56	Y31	1.75
Y05	2.77	Y20	2.03	Y04	2.52	Y02	1.08

4.2 การเข้าถึงและการพิทักษ์สิทธิ์ผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้วิจัยติดต่อบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จักและขอให้ช่วยติดต่อฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทต่างๆ เพื่อขออนุญาตประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ใบประกาศรับสมัครผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัย ในใบประกาศรับสมัครผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัยจะมี QR code สำหรับเข้าถึงแบบฟอร์มรับสมัคร ซึ่งกำหนดให้ผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัยระบุตัวตนด้วยนามสมมติ และไม่มีการเก็บข้อมูลส่วนตัวใดๆ นอกจากนี้อีเมลและหมายเลขโทรศัพท์สำหรับการติดต่อ ผู้วิจัยเริ่มติดต่อผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัยผ่านข้อมูลติดต่อที่ผู้สนใจให้ไว้ในแบบฟอร์มรับสมัครหลังจากวันเผยแพร่ประกาศรับสมัครผู้เข้าร่วมการวิจัย 2 สัปดาห์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำลายข้อมูลการติดต่อเหล่านี้ รวมถึงข้อมูลส่วนอื่นๆ ทั้งหมดทันทีหลังการวิจัยเสร็จสิ้น

สำหรับการพิทักษ์สิทธิ์ผู้เข้าร่วมการวิจัย ในวันนัดหมาย ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนการวิจัยแก่ผู้เข้าร่วมการวิจัยและขอลายเซ็นในใบตอบรับการเข้าร่วมวิจัยก่อนเริ่มการทดสอบ โดยเน้นย้ำว่าในการวิจัยครั้งนี้ หากได้รับการยินยอมจากผู้เข้าร่วมการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยจะขอเก็บข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามไว้ โดยไม่ระบุ

ชื่อ-นามสกุลจริงของผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะถูกเก็บเป็นความลับ หากมีการเสนอผลงานวิจัย จะนำเสนอเป็นภาพรวม และไม่เผยแพร่ข้อมูลใดที่สามารถระบุถึงตัวผู้ให้ข้อมูลได้ การเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสมัครใจ ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วม รวมถึงสามารถถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์พึงได้รับ หากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยมีข้อสงสัยสามารถสอบถามผู้วิจัยได้ตลอดเวลา ในกรณีที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นระหว่างกระบวนการวิจัย เช่น ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดความเหนื่อยล้าในการตอบคำถาม ผู้วิจัยจะหยุดพักกระบวนการวิจัยในส่วนถัดไปไว้ก่อนและให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้พัก ก่อนดำเนินการวิจัยในส่วนถัดไป เพื่อลดความเสี่ยงของอาการความเหนื่อยล้าที่อาจเกิดขึ้นกับบุคคลนั้น

4.3 การเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีพรางเสียงพูดในการทดสอบทัศนคติต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ รูปประโยคที่ใช้ทดสอบมีทั้งหมด 8 รูปประโยค ได้แก่ 1) รูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว 2) รูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียว 3) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี 4) รูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษที่มีความจำเพาะทางความหมายสูง 5) รูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษที่มีความจำเพาะทางความหมายกลาง 6) รูปแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ 7) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ และ 8) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ประโยคทดสอบทั้งหมดอยู่ในรูปแบบของบทสนทนา ระหว่างผู้ชาย (A) กับผู้หญิง (B) เสียงในประโยคทดสอบเป็นเสียงของผู้พูดภาษาไทย 4 คน ผู้พูด 3 คน ได้แก่ ชายอายุ 18 และหญิงอายุ 22 กับ 28 ปี เกิดและโตที่กรุงเทพมหานคร เป็นผู้พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ทั้งหมด ส่วนผู้พูดชายอีกหนึ่งคน อายุ 28 ปี เกิดที่ต่างจังหวัดแต่พูดภาษาไทยกลางตั้งแต่เด็กและอาศัยอยู่กรุงเทพฯ มานานมากกว่า 10 ปี โดยหัวข้อการสนทนาจะเกี่ยวกับการซื้อของทั้งหมดเพื่อควบคุมไม่ให้เกิดตัวแปรแทรกซ้อนจากความไม่คงที่ของหัวข้อสนทนา

ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเข้าไปนั่งในห้องทดสอบ โดยผู้วิจัยชี้แจงขั้นตอนต่างๆ ของการวิจัยก่อน แล้วให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยนั่งประจำโต๊ะทดสอบ มีคอมพิวเตอร์และหูฟังให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคน เมื่อผู้เข้าร่วมการวิจัยพร้อม ผู้วิจัยจะเปิดเสียงพูดทดสอบ โดยเสียงพูดในการวิจัยทั้ง 8 เสียงพูดจะถูกแทรกด้วยเสียงพูดที่ไม่เกี่ยวกับการวิจัย (filler) อีก 9 เสียงพูด ประกอบไปด้วยเสียงพูดที่ผู้พูดในเสียงพูดใช้คำสแลง (Type A filler) ร่วมกับเสียงพูดที่ผู้พูดในเสียงพูดแทรกอนุภาคท้ายที่แปลกเด่น (Type B filler) 4 ประโยค เสียงพูดที่เติมแทรกเข้าไปยังคงเป็นเสียงพูดที่บันทึกเสียงโดยผู้พูด 4 คน โดยควบคุมความเร็วในการพูด น้ำเสียงและสำเนียงให้ใกล้เคียงกับเสียงพูดทดสอบ ดังนั้นเมื่อรวมเสียงพูดทดสอบและเสียงพูดที่ไม่เกี่ยวกับการวิจัยแล้ว ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะได้ฟังเสียงพูดรวมทั้งสิ้น 17 เสียงพูด ผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกคนจะได้ยินลำดับในการทดสอบเหมือนกัน โดยลำดับในการเล่นเสียงพูด ผู้วิจัยปรับมาจากงานของเนจจารีและคณะ (Nejjari et al., 2019) ตารางที่ 2 แสดงรูปประโยคทดสอบประเภทต่างๆ ประโยคที่ไม่เกี่ยวกับการวิจัย และลำดับการทดสอบ

ตารางที่ 2 รูปประโยคที่ใช้ในการทดสอบ

ลำดับ	ประเภทของรูปประโยค	ประโยคทดสอบ
1	ภาษาไทยอย่างเดียว	A: จะไปซื้อของที่ห้างนะ B: ผากแวะเอาจดหมายไปส่งที่ไปรษณีย์ด้วย
2	Filler type A 1	A: เขาไปซื้อของกินแต่นก B: เขาเลยหัวร้อนสินะ
3	Filler type B 1	A: เขาอยากไปเก็บของชิปะ B: ที่ตกลงคือ แต่เขาหาบุญแจ่มเจอจา
4	แทรกคำเดี่ยวที่มีความจำเพาะ ทางความหมายปานกลาง	A: จะไปกดเงินที่ bank นะ B: กดเผื่อไปซื้อ TV ที่ร้านด้วยนะ
5	สลับภาษาด้วยวลี	A: OK ออกไปซื้อของตอนนี้ดีกว่า B: ฝนจะไม่ตก right?
6	Filler type A 2	A: เขารักเธอมาก แต่ในที่สุดก็ แห้ว B: เขาเลย เกรียน ใส่ทุกคนที่ถามเรื่องนี้สินะ
7	Filler type B 2	A: เขาอยากไปมาก เต๊อ B: ว่าแล้ว จนยอมจ่ายเงินเลยนาจา
8	Filler type A 3	A: เขาไม่รู้ว่าคุณนั้น แสบ แมนหรือเปล่า B: ลองให้เขาทำตัว เอ๋อๆ หลอกเข้าไปถามดู
9	สลับภาษาระหว่างประโยค	A: เขาแต่งตัวดี he looks like a model today. B: ดูมีเสน่ห์ขึ้นมาเลย I think everyone will look at him tonight.
10	Filler type B 3	A: เขาชอบคนข้างๆ มาก เวอร์ B: เห็นอยู่ว่าหนักจนไม่เป็นอันทำอะไรเลย อ่า
11	ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	A: I'm going to the mall B: Don't forget to buy some cookies.
12	Filler type A 4	A: ได้ยินว่าเขา ไฟไหม้ มาก B: ได้ยินว่าไหม้จนในที่สุดก็ต้อง เผา งานเพื่อส่งให้ทัน
13	แทรกคำเดี่ยวที่มีความจำเพาะ ทางความหมายต่ำ	A: จำ time ตอนห้างเปิดไม่ได้ B: ลองถาม guard ตรงนั้นดูสิ
14	Filler type B 4	A: เขาเขียนงานมาตั้งนาน ล้า B: แต่งงานก็ไม่ เสร์ จจะนะ

ลำดับ	ประเภทของรูปประโยค	ประโยคทดสอบ
15	Filler type A 5	A: เขาลำไยคนข้างๆ มาก B: เห็นชัดเลยเพราะมอง แรง อีกฝ่ายอยู่
16	สลับภาษาภายในประโยค แบบแทรกเป็นก้อนคำ	A: ตอนไปซื้อของเกือบล้มลง on the floor แล้ว B: โชคดีนะไม่เป็นอะไร be careful ด้วยทีหลัง
17	แทรกคำเดี่ยวที่มีความจำเพาะ ทางความหมายสูง	A: จะไปซื้อ chocolate ร้านเดิมนะ B: ฝากซื้อ cream มาด้วยเลยแล้วกัน

เมื่อผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคนฟังเสียงพูดจากคอมพิวเตอร์ของตนเองจบ ผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องประเมินทัศนคติต่อเสียงพูดนั้นๆ ในแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ ก่อนเปิดเสียงพูดถัดไป โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยต้องประเมินเสียงพูดแต่ละเสียงผ่านการให้คะแนนคุณลักษณะสองชนิดคือ 1) ความน่าดึงดูดทางสังคม และ 2) สถานภาพทางสังคมของผู้พูดในแต่ละเสียงพูด ผู้วิจัยออกแบบส่วนนี้โดยดัดแปลงจากแบบสอบถามของแอนเดอร์สัน (Anderson, 2006) คุณลักษณะนิสัย (trait) 5 คู่แรกในแบบทดสอบวัดความน่าดึงดูดทางสังคม ในขณะที่คุณลักษณะนิสัย 2 คู่สุดท้ายวัดสถานภาพทางสังคมดังแสดงในรูปที่ 2

คลิปเสียงที่ 1								
พูดจาไม่รู้เรื่อง	1	2	3	4	5	6	7	พูดจารู้เรื่อง
ไม่จริงจัง	1	2	3	4	5	6	7	เอาจริงเอาจัง
ขาดภาวะผู้นำ	1	2	3	4	5	6	7	มีภาวะผู้นำ
ไม่เป็นมิตร	1	2	3	4	5	6	7	เป็นมิตร
เข้าถึงได้ยาก	1	2	3	4	5	6	7	เข้าถึงได้ง่าย
มีการศึกษาต่ำ	1	2	3	4	5	6	7	มีการศึกษาสูง
จน	1	2	3	4	5	6	7	รวย

รูปที่ 2 แบบสอบถามวัดความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมของเสียงพูด

(Thaweephol & Saisuwan, 2021)

การคิดคะแนนความน่าดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคมทำโดยการคิดค่าเฉลี่ย (M) ของคุณลักษณะแต่ละประเภทแยกกัน กล่าวคือ ค่าเฉลี่ยความน่าดึงดูดทางสังคมคิดจากการนำคะแนนคุณลักษณะนิสัย 5 คู่ ตามตารางข้างต้นมารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนคุณลักษณะนิสัยทั้งหมด เช่นเดียวกับส่วนสถานภาพทางสังคม 2 คู่คือ มีการศึกษาต่ำ-มีการศึกษาสูง และ จน-รวย โดยคู่คุณลักษณะทั้งสองประเภทได้รับการประเมินบนมาตราความแตกต่างทางความหมาย (semantic differential scale) 7 คะแนนของสไนเดอร์และออสกู๊ด (Snider & Osgood, 1969) โดยค่า 1 คือ มีคุณสมบัติตามคำทางซ้ายมากที่สุด และค่า 7 คือ มี

ลักษณะตามคำทางขวามากที่สุด ในส่วนค่าทัศนคติโดยภาพรวมผู้วิจัยทำการคิดโดยนำค่าเฉลี่ยทัศนคติทั้ง 2 ด้านมารวมกันอีกครั้งก่อนหารด้วยจำนวนด้านทัศนคติทั้งหมด 2 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของข้อมูลว่ามีการตอบแบบสอบถามโดยให้คะแนนทุกเสียงพูดเท่ากันทั้งหมดหรือไม่ ซึ่งอาจสะท้อนว่าคะแนนที่ประเมินไม่ใช่ทัศนคติที่แท้จริงของผู้เข้าร่วมการวิจัย อย่างไรก็ตาม ในการวิจัยครั้งนี้ไม่พบผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ประเมินคู่ลักษณะนิสัยในลักษณะดังกล่าว เมื่อฟังเสียงพูดทั้งหมดและทำแบบทดสอบเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยขอให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยตอบคำถามปลายเปิดอย่างสั้นเกี่ยวกับทัศนคติต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษแล้วสร้างเป็นกรอบบรรยายความ (narrative frames) ไว้ ผู้วิจัยได้วางไว้ให้เป็นโครงร่างในการเขียนเรื่องเล่า โดยผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อเรื่อง (themes) ที่เป็นกรอบบรรยายความโดยผู้วิจัยได้สร้างกรอบไว้ 2 หัวข้อ ได้แก่ 1) ประสบการณ์ต่อภาษาอังกฤษและ 2) ความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ โดยในแต่ละหัวข้อมีวลีที่เป็นกรอบบรรยายความดังแสดงในรูปที่ 3

ฉันรู้สึกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ _____
ส่วนใหญ่แล้วฉันจะเจอ/เห็น/ใช้กับภาษาอังกฤษมาก ๆ ตอน _____
ในชีวิตประจำวันฉันมักเจอการใช้ภาษาไทยสลับกับอังกฤษบ่อย ๆ จาก / ที่ / ในสถานการณ์ _____
ซึ่งฉันรู้สึกว่าการใช้ภาษาแบบนี้เป็นการใช้ภาษาที่ _____
เพราะ _____

รูปที่ 3 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับทัศนคติต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

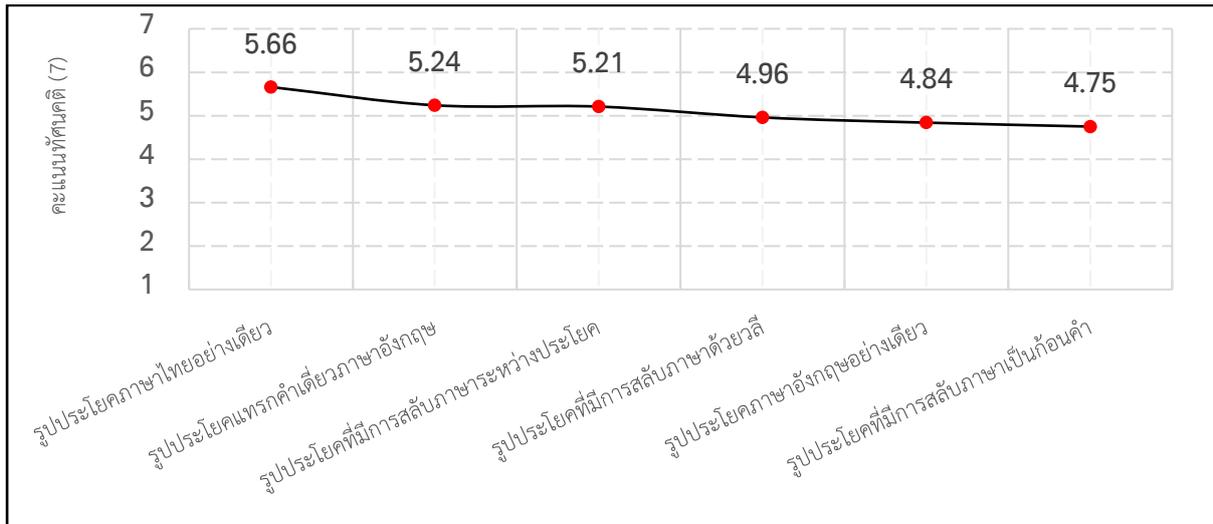
(Thaweephol & Saisuwan, 2021)

ส่วนถัดไปเป็นผลการศึกษา ซึ่งจะกล่าวถึงค่าคะแนนทัศนคติที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ให้ไว้เป็นหลัก ในขณะที่ผลจากคำถามปลายเปิดในแบบสอบถามส่วนที่สามจะนำมาใช้ในส่วนของการอภิปรายผลการศึกษา

5. ผลการศึกษา

5.1 ทัศนคติต่อรูปประโยคภาษาเดียวและรูปประโยคที่มีการสลับภาษา

ผลการวิจัยพบว่าผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุวัย โดยภาพรวม มีทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษารูปแบบต่างๆ ไปในทางบวก เนื่องจากทุกรูปประโยคมีค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนนขึ้นไป ซึ่งเกินครึ่งหนึ่งกล่าวคือ 3.5 ของคะแนนเต็มในมาตราวัด 7 คะแนน โดยรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดที่สุดคือ รูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ($M = 5.66$) รูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษได้รับค่าทัศนคติสูงเป็นอันดับสอง ($M = 5.24$) รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นอันดับสาม ($M = 5.21$) โดยรูปประโยคทั้งสามรูปประโยคได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 5 คะแนน รูปประโยคลำดับถัดมาคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ($M = 4.96$) รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว ($M = 4.84$) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ($M = 4.75$) ซึ่งเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติทัศนคติต่ำที่สุด โดยสามรูปประโยคดังกล่าวได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนน ดังแสดงในรูปที่ 4

รูปที่ 4 ทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบในกลุ่มรุ่นอายุวัย (Thaweephol & Saisuwan, 2021)

เมื่อนำค่าทัศนคติของแต่ละรูปประโยคมาคำนวณหาความแตกต่างด้วยสถิติ T-Test ทีละคู่ เพื่อพิจารณาในรายละเอียด ผลที่ได้ดังตารางที่ 3 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ค่านัยสำคัญจากสถิติ T-test ของแต่ละรูปประโยคทดสอบ

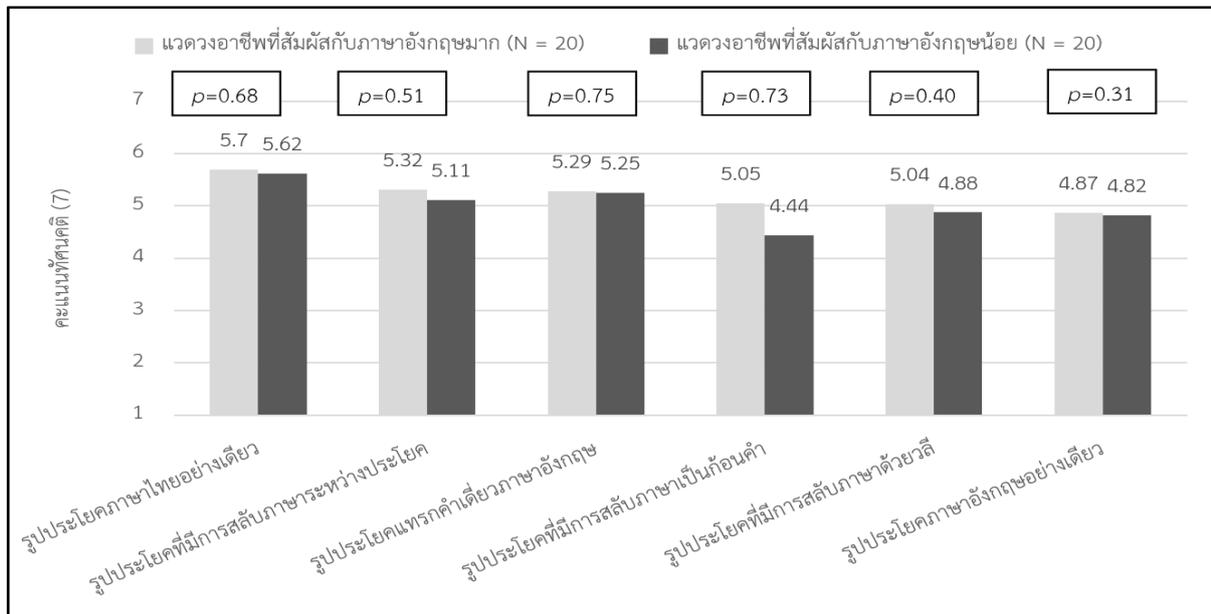
รูปประโยค	แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ	สลับภาษา ระหว่างประโยค	สลับด้วยวลี	ภาษาอังกฤษอย่างเดียว	สลับเป็นก้อนคำ
ภาษาไทยอย่างเดียว	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *	0.00 *
แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ		0.70	0.13	0.03 *	0.00 *
สลับภาษา ระหว่างประโยค			0.25	0.08	0.02 *
สลับด้วยวลี				0.64	0.41
ภาษาอังกฤษอย่างเดียว					0.69

จากตารางที่ 3 เห็นได้ว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยให้ค่าทัศนคติกับรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวมากกว่ารูปประโยคอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) จึงสรุปได้ว่า ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียวสูงกว่ารูปประโยคทดสอบรูปอื่นๆ อย่างชัดเจน รูปประโยคในลำดับถัดๆ มามีค่านัยสำคัญลดหลั่นกันเป็นขั้นๆ เช่น รูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษได้รับค่าทัศนคติแตกต่างกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ ($p < 0.05$) แต่ไม่แตกต่างกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษา ระหว่างประโยค ($p = 0.70$) และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ($p = 0.13$) เป็นต้น ในขณะที่รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำที่สุด กล่าวคือ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำได้รับค่าทัศนคติแตกต่างจากรูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคแทรกคำ

เดี่ยวภาษาอังกฤษ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ($p \leq 0.05$) แต่ไม่ต่างกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี ($p = 0.41$) และรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ($p = 0.69$)

5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างแวดวงอาชีพกับทัศนคติต่อรูปประโยคต่าง ๆ

เมื่อแบ่งกลุ่มตามแวดวงอาชีพ ผู้วิจัยคำนวณค่าทัศนคติต่อรูปประโยคแบบต่างๆ อีกครั้ง ผลดังรูปที่ 5

รูปที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างแวดวงอาชีพกับทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบ
(Thaweephol & Saisuwan, 2021)

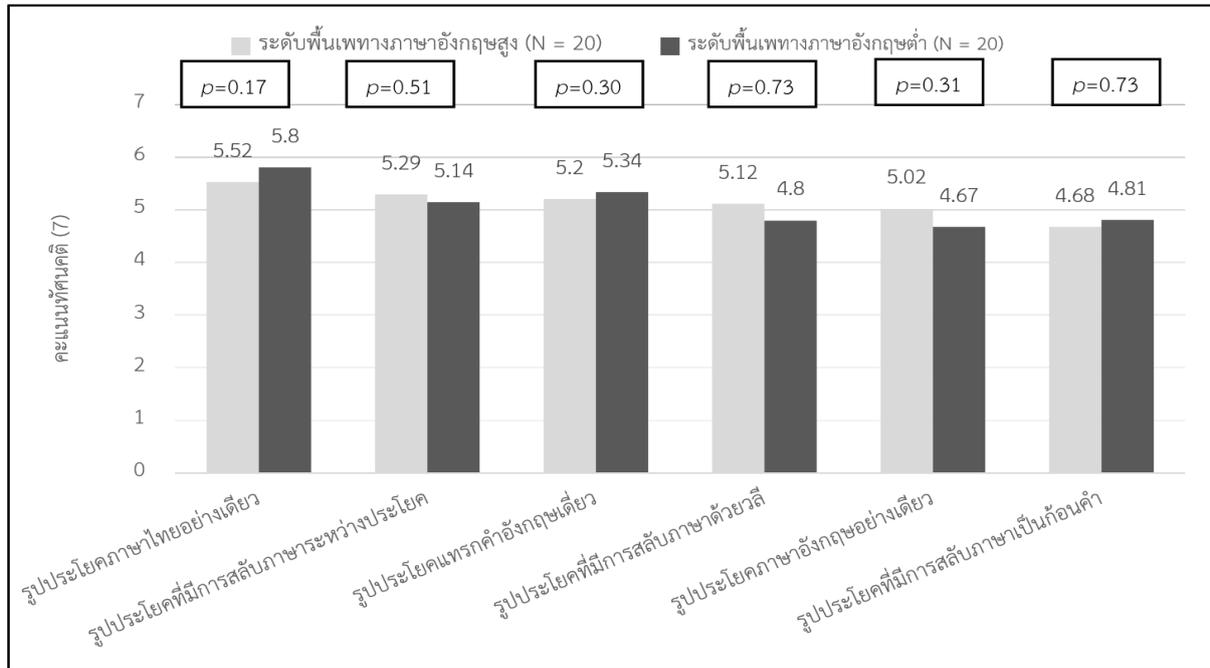
โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยในแวดวงอาชีพที่สัมพันธ์กับภาษาอังกฤษมากให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคเกือบทั้งหมดอยู่ในช่วง 5 คะแนน ยกเว้นรูปประโยคที่มีการสลับเป็นก่อนคำซึ่งเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนนเพียงรูปเดียว ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในแวดวงอาชีพที่สัมพันธ์กับภาษาอังกฤษน้อย ให้คะแนนทัศนคติในช่วง 5 คะแนนกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค และรูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ทว่ารูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก่อนคำ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีได้คะแนนอยู่ในช่วง 4 คะแนน

ในเชิงเปรียบเทียบ รูปประโยคที่ได้รับทัศนคติสูงสุดทั้งสองแวดวงอาชีพยังคงเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว โดยกลุ่มที่อยู่ในแวดวงอาชีพที่สัมพันธ์กับภาษาอังกฤษมากให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว ($M = 5.70$) สูงกว่ากลุ่มที่สัมพันธ์กับอังกฤษน้อย ($M = 5.62$) ทว่ารูปประโยคที่ได้รับทัศนคติต่ำสุดจากสองแวดวงอาชีพกลับต่างกัน กล่าวคือ ในกลุ่มแวดวงที่สัมพันธ์กับภาษาอังกฤษมากให้ทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว ($M = 4.87$) ต่ำที่สุด แต่ยังสูงกว่ากลุ่มแวดวงอาชีพที่สัมพันธ์กับภาษาอังกฤษน้อย ($M = 4.82$) ขณะที่กลุ่มแวดวงอาชีพที่สัมพันธ์กับภาษาอังกฤษน้อยให้ทัศนคติต่ำสุดกับรูปประโยคที่สลับภาษาเป็นก่อนคำ ($M = 4.44$) ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแวดวงอาชีพมีความสัมพันธ์กับ

ทัศนคติต่อรูปประโยคแบบต่างๆ อยู่บ้าง อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยนำค่าทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองกลุ่มมาวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ T-test พบว่าค่าทัศนคติในทุกรูปประโยคไม่มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงอนุมานได้ว่า แม้แวดวงอาชีพมีความสัมพันธ์บางประการกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา แต่ไม่ได้ชัดเจนจนกล่าวได้ว่าแวดวงอาชีพมีอิทธิพลกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับทัศนคติต่อรูปประโยคต่าง ๆ

เมื่อแบ่งกลุ่มตามดัชนีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยคำนวณทัศนคติต่อรูปประโยค ผลดังรูปที่ 6

รูปที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษกับทัศนคติต่อรูปประโยคทดสอบ

(Thaweephol & Saisuwan, 2021)

โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคแทบทั้งหมดในช่วง 5 คะแนน ยกเว้นรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำซึ่งผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติอยู่ในช่วง 4 คะแนน ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทัศนคติในช่วง 5 คะแนนกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว รูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ และรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ส่วนรูปประโยคที่เหลือ ผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทัศนคติในช่วง 4 คะแนน ได้แก่ รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ และรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียว รูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดจากผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองพื้นเพยังคงเป็นรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว โดยกลุ่มที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ค่าทัศนคติต่อรูปประโยคที่ใช้ภาษาไทยอย่างเดียว (M = 5.80) สูงกว่ากลุ่มที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูง (M = 5.52) ทว่ารูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติต่ำสุดของทั้งสองพื้นเพต่างกัน กล่าวคือ ผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงให้ค่าทัศนคติต่ำที่สุดต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้อนคำ (M = 4.68) ในขณะที่ผู้ที่มีระดับพื้นเพทาง

ภาษาอังกฤษทำให้ค่าทัศนคติต่ำสุดกับรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว ($M = 4.67$) แสดงให้เห็นว่าพื้นเพภาษามีความสัมพันธ์บางประการกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่างๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยนำค่าทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสองกลุ่มพื้นเพมาวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ T-test พบว่า ค่าทัศนคติในทุกรูปประโยคไม่มีความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงอนุมานได้ว่า แม้พื้นเพจะมีความสัมพันธ์บางประการกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษา แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวแสดงออกมาไม่ชัดเจน

6. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ารูปประโยคภาษาไทยอย่างเดียวเป็นรูปประโยคที่ได้รับค่าทัศนคติสูงสุดสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้าซึ่งพบว่ารูปประโยคที่ใช้ภาษาเดียวของเจ้าของภาษาจะได้รับทัศนคติสูงสุด (เช่น Anderson & Toribio, 2007; Chaiwichian, 2007; Chuanmongkoljaroen & Tayjasanant, 2020; Liu, 2019) ในขณะที่รูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวกลับไม่ได้รับทัศนคติไปในทางเดียวกัน เห็นได้จากคะแนนคุณลักษณะด้านความน่าดึงดูดทางสังคมของรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวมีคะแนนต่ำกว่ารูปประโยคทดสอบรูปอื่นๆ ($M = 4.06$) ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนกล่าวว่า “เข้าใจยาก บางคำก็ไม่รู้เรื่อง เพราะเหมาะกับคนที่มีความรู้ระดับเดียวกัน” (Y30) อย่างไรก็ตามรูปประโยคภาษาอังกฤษอย่างเดียวได้รับคะแนนคุณลักษณะด้านสถานภาพทางสังคมในระดับค่อนข้างดี ($M = 5.6$) ซึ่งดีเป็นอันดับสองรองลงมาจากรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยค ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนสะท้อนประเด็นนี้ว่า “ดูเก๋ตึนนะ อีกอย่างใช้แบบนี้แล้วมันจะช่วยให้เราได้ฝึกพูดและใช้จริงไม่มากก็น้อย” (Y16) สาเหตุส่วนหนึ่งที่คุณลักษณะด้านความน่าดึงดูดทางสังคมกับสถานภาพทางสังคมไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกันอาจได้รับอิทธิพลจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงที่คนรุ่นอายุวัยเข้ารับการศึกษาคือเป็นช่วงที่เพิ่งเกิดการวางรากฐานการเรียนการสอนให้เป็นระบบในสังคมไทย คุณภาพการศึกษาภาษาอังกฤษจึงมีความหลากหลาย รูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวจึงสะท้อนภาพลักษณ์ของผู้มีสถานภาพสูงแต่ไม่ได้สร้างลักษณะที่น่าดึงดูด สอดคล้องกับงานวิจัยของวาริภรณ์ วราธิพร (Varatiporn, 2020) ที่พบว่าผู้รู้สองภาษาชาวไทยที่ศีกษาภาษาไม่สูงมากนัก ไม่ชื่นชอบการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวในการสนทนาตลอด แต่ยอมรับว่าคนที่พูดภาษาอังกฤษได้เป็นคนดูมีการศึกษา

นอกจากนี้งานวิจัยในครั้งนี้พบว่า ทัศนคติภาพรวมของคนรุ่นอายุวัยต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่างๆ มีทิศทางที่ดีขึ้นเมื่อเทียบกับงานวิจัยในอดีตที่การสลับภาษาถูกมองว่าเป็นการใช้ภาษาเกินจริง สร้างความรู้สึกแปลกเด่น และไม่เป็นธรรมชาติ (เช่น Sangkhamarn, 2012) งานวิจัยชิ้นนี้พบว่าผู้พูดในรุ่นอายุวัยมีทัศนคติต่อรูปประโยคที่สลับภาษารูปแบบต่างๆ อยู่ในช่วงเป็นกลาง (4 คะแนน) ไปจนถึงค่อนข้างดี (5 คะแนน) สะท้อนให้เห็นว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาเหล่านี้กำลังอยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น จากแต่เดิมที่มักถูกมองว่าเป็นรูปประโยคที่ไม่มีศักดิ์ศรี หรือไม่สมควรใช้ในชีวิตประจำวัน

ผู้วิจัยพิจารณาคุณลักษณะด้านความน่าดึงดูดทางสังคมและด้านสถานภาพทางสังคมพบว่า ทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบแทรกคำเดียวภาษาอังกฤษได้รับค่าทัศนคติเชิงบวกมากที่สุดทั้งด้านความน่า

ดึงดูดทางสังคมและสถานภาพทางสังคม (M = 5.27 และ M = 5.28 ตามลำดับ) ผลในการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยในภาษาอื่นๆ เช่น งานศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาสเปนของแอนเดอร์สันและโทริบิโอ (Anderson & Toribio, 2007) พบว่ารูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษได้รับการประเมินที่ดีจากผู้เข้าร่วมการวิจัยเนื่องจากรูปประโยคดังกล่าวสอดคล้องกับไวยากรณ์ในภาษาผู้พูด คำตอบจากคำถามปลายเปิดในงานวิจัยนี้ยังชี้ให้เห็นเพิ่มเติมว่า ผู้ใช้รูปประโยคเช่นนี้เป็นผู้ดูแลผู้ใฝ่เรียน เช่น คำตอบหนึ่งกล่าวว่า “เสริมให้คนใช้ดูฉลาดดูเก่ง เพราะดูมีความรู้เรื่องคำศัพท์เยอะ” (Y8) และการใช้กับคำที่แทนด้วยภาษาได้ยากก็ดูไม่ผิดแปลกแต่อย่างใดเช่น “โอเคนะ เพราะเขาอาจอยากฝึกภาษาและการใช้ word แทรกๆ ไปก็อาจแปลได้ดีกว่าภาษาไทย ภาษาไทยไม่มีคำเฉพาะ” (Y21) นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นว่ารูปประโยคที่มีการแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษเริ่มมีความถี่ปรากฏมากขึ้นในสังคมไทยเช่น ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนกล่าวถึงรูปประโยคนี้ว่า และ “คุ้นชินเพราะใช้กันเยอะ” (Y25) ทักษะคิดของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ให้ความเห็นออกมาจึงชี้ให้เห็นว่าความถี่ในการปรากฏของคำในสังคม รวมถึงการเปิดกว้างต่อการสลับภาษาชนิดหนึ่งๆ มีอิทธิพลกับทัศนคติต่อการสลับภาษา

นอกจากการสลับภาษาแบบแทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษแล้ว รูปประโยคที่สลับภาษาระหว่างประโยคเอง ได้รับทัศนคติค่อนข้างดี แม้ในด้านความน่าดึงดูดทางสังคมจะอยู่ในระดับปานกลาง (M=4.62) ซึ่งน้อยกว่ารูปประโยคที่แทรกคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ทว่าในด้านสถานภาพทางสังคมกลับได้รับทัศนคติค่อนข้างดี (M=5.8) ถือเป็นรูปประโยคสลับภาษาที่ได้รับคะแนนคุณลักษณะนี้สูงที่สุด ประเด็นนี้สะท้อนอยู่ในคำตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยในคำถามปลายเปิดอยู่บ้าง เช่น “ก็ไม่ได้น่าเกลียดอะไรถ้าใช้ถูกกาลเทศะ เพราะมันก็ช่วยให้ดูความรู้สูงหรือเก่งได้” (Y32) “หัวหน้าใช้ในห้องประชุมบ่อยเลย ฟังจนชิน ดูเก๋ดีจนตัวเองก็เริ่มติดพูดแบบนี้บ้างแล้ว” (Y36) “ใช้แล้วดูแพง ดูฉลาดเพราะคนที่ไม่ได้เรียนมาก็จะไม่รู้” (Y1) การกล่าวเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยในรุ่นอายุยามองว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นรูปประโยคที่ยึดโยงกับคนมีสถานภาพสูง ผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้อยู่ในแวดวงที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษมากสะท้อนผ่านคำตอบในคำถามปลายเปิดว่าได้สัมผัสกับรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคจากเจ้านายหรือหัวหน้างานที่มาจากต่างประเทศอยู่บ่อยๆ หัวหน้าหรือเจ้านายของผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้พูดรูปประโยคเช่นนี้ตอนสั่งงาน ประชุมงาน รวมไปถึงในการสนทนาทั่วไปในบริษัท ทำให้ภาพลักษณ์ของรูปประโยคนี้ดีขึ้นตามไปด้วย ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนระบุว่า “ก็ปกติดีเพราะสามารถสื่อสารได้เหมือนกันกับภาษาไทย ถ้าใช้ภาษาไทยทั้งหมดมันก็จะยากไปบางที่เพื่อนต่างชาติ หรือหัวหน้าเราก็ไม่เข้าใจ ก็ต้องทวนซ้ำเป็นภาษาอังกฤษอีกรอบ” (Y13) ประเด็นนี้สนับสนุนให้เห็นว่าแวดวงอาชีพและประสบการณ์ในการสัมผัสกับรูปประโยคต่างๆ มีแนวโน้มส่งผลกับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของลิว (Liu, 2019) ซึ่งพบว่า รูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างประโยคมีความยึดโยงกับสถานภาพทางสังคมที่สูง เพราะการใช้รูปประโยคดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจนสื่อสารออกมาเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้ และผู้ที่สัมผัสกับการใช้ภาษาอังกฤษมากจะให้ทัศนคติที่ดีต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษามากกว่าคนกลุ่มอื่น

ในอีกด้านหนึ่ง ผู้เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้นับว่ารูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลี รูปประโยคที่มีการสลับภาษาเป็นก้นคำ และรูปประโยคที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวเป็นรูปประโยคที่มีความน่าดึงดูดและสถานภาพทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง (4 คะแนน) ทั้งสามรูป ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางส่วนให้ความเห็นต่อความน่าดึงดูดทางสังคมในการใช้รูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยวลีจากคำถามปลายเปิดว่า “เหมาะสมอยู่บ้างแตกต่างกันในแต่ละสถานการณ์ เพราะการใช้ภาษาเช่นนี้อาจสร้างความเข้าใจได้ดี อย่างการใช้คำอังกฤษเน้นตอนถามก็ดูเรียกความสนใจได้ แต่ถ้าใช้ไม่เหมาะสมในอีกแง่หนึ่งก็สร้างความไม่เข้าใจได้เช่นกัน” (Y33) โดยผู้เข้าร่วม Y33 เป็นผู้ที่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษสูงและอยู่ในแวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษมาก เป็นไปได้ว่าความเห็นเช่นนี้ได้รับอิทธิพลจากการเปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษซึ่งมาจากประสบการณ์ที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยพบเจอกับภาษาอังกฤษบ่อย รวมถึงศักยภาพทางภาษาอังกฤษที่ทำให้รูปประโยคที่ดูแปลกเด่นสำหรับคนกลุ่มอื่นๆ กลับดูธรรมดาและทั่วไปสำหรับคนในกลุ่มนี้ อย่างไรก็ตาม ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่อยู่ในแวดวงอาชีพที่สัมผัสกับภาษาอังกฤษมากเหมือนกัน แต่มีระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษต่ำให้ความเห็นต่อรูปประโยคที่มีการสลับเป็นก้นคำไปในทางที่ดีเช่นเดียวกัน โดยระบุว่า “ก็ฟังได้เพราะเราเองก็ใช้บ้าง” (Y6) จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าความถี่ในการสัมผัสรูปประโยคมีอิทธิพลกับทัศนคติต่อการสลับภาษาบางประการ

ถึงแม้ว่าในภาพรวมรูปประโยคที่มีการสลับภาษาแบบต่างๆ จะได้รับทัศนคติไปในทางที่ดีขึ้น แต่รูปประโยคที่สลับภาษาบางรูป อาทิ รูปประโยคที่สลับภาษาแบบเป็นก้นคำยังคงเป็นรูปประโยคที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยในรุ่นอายุวัยส่วนใหญ่ไม่คุ้นชินเมื่อได้ยิน สะท้อนผ่านค่าทัศนคติภาพรวมของรูปประโยคนี้ที่ได้รับค่าต่ำที่สุดในกลุ่มคนรุ่นอายุวัย ในเชิงคุณลักษณะความน่าดึงดูดทางสังคมเอง รูปประโยคนี้ก็ได้รับค่าทัศนคติต่ำที่สุด (M=4.3) เมื่อเทียบกับรูปประโยคแบบอื่นๆ สาเหตุส่วนหนึ่งอาจมาจากความไม่สอดคล้องกับโครงสร้างการใช้ในภาษาไทย งานวิจัยของป๊อปแล็ค (Poplack, 1981) กล่าวว่า การสลับภาษาด้วยวิธีหรือตำแหน่งที่ผิดข้อบังคับในภาษาของผู้พูดจะได้รับความชื่นชอบต่ำ อีกทั้งประเด็นเดียวกันนี้ได้สะท้อนอยู่ในงานของแอนเดอร์สันและทอร์บิโอ (Anderson & Toribio, 2007) ที่ศึกษาทัศนคติต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาสเปนกับภาษาอังกฤษและพบว่า รูปประโยคที่ใช้คำที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยคิดคำในภาษาตนเองออกได้ง่าย เช่น คำที่แทรกเป็นคำพื้นฐาน หรือแทรกมาเป็นก้นคำ จะได้รับค่าทัศนคติในเชิงบวกน้อยลง เนื่องจากการแทรกในลักษณะนี้ผู้เข้าร่วมการวิจัยนึกคำที่ใช้แทนออกได้ง่าย จึงทำให้เกิดความรู้สึกแปร่ง (marked) และสะดุดหู (infelicitous) การสลับแบบเป็นก้นคำในงานวิจัยครั้งนี้ได้ผลในลักษณะที่คล้ายกับงานดังกล่าว ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนแสดงความเห็นต่อเรื่องนี้ผ่านคำถามปลายเปิดว่า “บางครั้งดูเข้าใจยาก กระจัด เพราะเป็นการประดิษฐ์คำมาใช้เกินความจำเป็น คำบางคำก็มีภาษาไทยแต่ใช้ภาษาอังกฤษ เว้นแต่คำทับศัพท์ นอกนั้นทำให้รู้สึกหงุดหงิด” (Y28)

7. ข้อจำกัดในการวิจัย

แม้ระดับพื้นเพทางภาษาอังกฤษรวมถึงแวดวงอาชีพจะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการใช้ภาษาอยู่บ้าง แต่ผลวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติพบว่า ความแตกต่างในทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาระหว่างคนทั้ง

สองพื้นเพและสองแวดวงไม่ต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยเห็นว่าประเด็นนี้ส่วนหนึ่งอาจมาจากข้อจำกัดของการวิจัยครั้งนี้ที่มีจำนวนผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่มากพอ จึงส่งผลให้ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่ชัดเจน อีกประการหนึ่งอาจมาจากลักษณะคำทดสอบที่ผู้วิจัยเลือกใช้ด้วย แม้ผู้วิจัยจะควบคุมปัจจัยแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้นแล้ว ส่วนหนึ่ง แต่ในการทดสอบจริงพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยบางคนรู้สึกสะดุดกับคำทดสอบในรูปประโยคบางรูปจนอาจส่งผลต่อค่าทัศนคติ เช่น คำทดสอบในเสียงพูดทดสอบของรูปประโยคสลับภาษาด้วยคำอังกฤษเดี่ยวที่มีความจำเพาะทางความหมายต่ำ คำว่า “time” ผู้เข้าร่วมการวิจัยหลายคนให้ข้อเสนอว่าเป็นคำที่แปร่งหูจนเกินไป

ผู้วิจัยหวังว่า ผลจากงานวิจัยชิ้นนี้จะมีส่วนช่วยให้เกิดการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางสังคม ตัวแปรทางภาษา กับทัศนคติที่มีต่อการสลับภาษามากขึ้น นอกจากนี้ ถึงแม้ว่างานศึกษาในครั้งนี้ไม่ได้มุ่งเน้นออกแบบเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการสัมผัสรูปประโยคที่มีการสลับภาษากับทัศนคติต่อรูปประโยคเหล่านี้โดยตรง แต่ตัวแปรดังกล่าวอาจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อรูปประโยคที่มีการสลับภาษาด้วยงานวิจัยในอนาคตอาจศึกษาประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติม เพื่อยืนยันแนวโน้มที่เห็นได้จากงานวิจัยในครั้งนี้ต่อไป

References

- Alfonzetti, G. (2005). Intergenerational variation in code switching: Some remarks. *Rivista di Linguistica*, 17(1), 93-112.
- Anderson, T. K. (2006). *Spanish-English bilinguals' attitudes toward code-switching: proficiency, grammaticality and familiarity*. Doctoral dissertation, The Pennsylvania State University. Pennsylvania.
- Anderson, T. K., & Toribio, A. J. (2007). Attitudes towards lexical borrowing and intra-sentential code-switching among Spanish-English bilinguals. *Spanish in Context*, 4(2), 217-240.
- Baker, C., & Wright, W. E. (2021). *Foundations of bilingual education and bilingualism*. Multilingual Matters.
- Chairat, P. (2014). English code-mixing and code-switching in Thai songs. *NIDA Journal of Language and Communication*, 19(22), 1-29.
- Chaiwichian, U. (2007). *Thai-English code switching of students in the Mini English Program (MEP)*. Master's thesis, Suranaree University of Technology, Nakhon Ratchasima.
- Cheung, O., Barbara, C., & Carol, M. (1994). *The feasibility of collecting comparable national statistics about students with limited english proficiency: A final report of the LEP student count study*. Council of chief state school officers: Washington D.C.

- Chuanmongkholjaroen, S., & Tayjasanant, C. (2020). Code-switching and attitude of teachers and students in talented program in a secondary school. *Journal of Humanities and Social Sciences*, 8(1), 103-115. [in Thai]
- Costanza, D. P., Badger, J. M., Fraser, R. L., Severt, J. B., & Gade, P. A. (2012). Generational differences in work-related attitudes: A meta-analysis. *Journal of Business and Psychology*, 27, 375-394.
- Crystal, D. (2018). World English. In D. Crystal (Ed.), *The Cambridge encyclopedia of the English language* (3rd ed., pp.98-125). Cambridge University Press.
- Cutler, A., Mehler, J., & Norris, D. (1992). The monolingual nature of speech segmentation by bilinguals. *Cognitive Psychology*, 24, 381-410.
- De Houwer, A. (2005). Early bilingual acquisition: Focus on morphosyntax and the separate development hypothesis. In J. F. Kroll & A. M. d. Groot (Eds.), *Handbook of bilingualism: Psycholinguistic approaches* (pp.30-48). Oxford University Press.
- Flege, J. E. (1992). Speech learning in a second language. In C. Ferguson, L. Menn, & C. S. Gammon (Eds.), *Phonological Development: Models, Research, and Implications* (pp.565-604). York.
- Gardner-Chloros, P. (2009). *Code-switching*. Cambridge University Press.
- Garrett, P. (2010). *Attitudes to language*. Cambridge University Press.
- Grosjean, F. o. (1982). *Life with two languages: An introduction to bilingualism*. Harvard University Press.
- Ihemere, K. (2006). An integrated approach to the study of language attitudes and change in Nigeria: The case of the Ikwerre of Port Harcourt City. In O. F. Arasanyin & M. A. Pemberton (Eds.), *Proceedings of the 36th Annual conference on African linguistics: Shifting the center of Africanism in language politics and economic globalization* (pp.194-207). Cascadilla Proceedings Project.
- Jagero, N. (2011). Patterns and motivations of code switching among male and female in different ranks and age groups in Nairobi Kenya. *International Journal of Linguistics*, 3(1), 1-13.
- Jaihuek, T., Opra, S., & Dehaboon, P. (2011). Code-mixing of English and Thai on Thai television entertainment program: A case study of Dao Kra Jai entertainment program on channel 9. [Paper Presentation]. *The 12th Khon Kaen University Graduate Research Conference*, Khon Kaen, Thailand. Retrieved from <https://gsbooks.gs.kku.ac.th/54/grc12/files/hmo14.pdf>

- Janhom, W. (2011). *English-Thai code-mixing in Thai health magazines*. Master's thesis, Srinakharinwirot University, Thailand.
- Kakaew, J. (2011). *The study of attitude, words and expressions in Thai-English code-mixing through current on-line television programs*. Kasetsart University, Thailand. [in Thai]
- Kannaovakun, P., & Gunther, A. C. (2003). The mixing of English and Thai in Thai television programs: Characteristics, attitudes, perceptions, and motivation. *Manusya*, 6(2), 66-80.
- Kebeza, H. (2013). Inter- and intra-sentential switching: Are they really comparable? *International Journal of Humanities and Social Science*, 3(5), 225-233.
- Khan, A. M. (2014). Social aspects of code-switching: an analysis of Pakistani television advertisements. *Information Management and Business Review*, 6(6), 269-279.
- Kirkpatrick, A., & Liddicoat, A. J. (2019). *The Routledge international handbook on language education policy in Asia*. Routledge.
- Kraithipchoosakul, I. (2010). *Thai-English code-switching of advertisements on Thai television*. Master's thesis. School of Language and Communication, National Institute of Development Administration.
- Ladegaard, H. (1998). National stereotypes and language attitudes: The perception of British, American and Australian language and culture in Denmark. *Language and Communication*, 18(4), 251-274.
- Lambert, W. E., Hodgson, R. C., Gardner, R. C., & Fillenbaum, S. (1960). Evaluational reactions to spoken languages. *Journal of Abnormal & Social Psychology*, 60, 44-51.
- Likhithongsathorn, T., & Sappapan, P. (2013). Study of English code-mixing and code-switching in Thai pop songs. [Paper Presentation]. *The 3rd International Conference on Foreign Language Learning and Teaching*, Bangkok.
- Liu, H. (2019). Attitudes toward different types of Chinese-English code-switching. *SAGE Open*, 9(2), 1-19.
- Macnamara, J., & Kushnir, S. L. (1971). Linguistic independence of bilinguals: The input switch. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, 10(5), 480-487.
- Ministry of Education. (2008). *The basic education core curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)*.
- Montes-Alcalá, C. (2011). Codeswitching worldwide, Bd. II. In J. Rodolfo (Ed.), *Written codeswitching: Powerful bilingual images* (pp.193-220). De Gruyter Mouton.
- Moreno-Fernandez, F. (2009). *Principios de sociolingüística y sociología del lenguaje*. Ariel Letras.

- Nejjari, W., Gerritsen, M., Hout, R., & Planken, B. (2019). Refinement of the matched-guise technique for the study of the effect of non-native accents compared to native accents. *Lingua*, 219, 90-105.
- Parry, E., & Urwin, P. (2011). Generational differences in work values: A review of theory and evidence. *International Journal of Management Reviews*, 13, 73-96.
- Poplack, S. (1981). Syntactic structure and social function of code-switching. In R. Duran (Ed.), *Latino language and communicative behaviour* (pp.169-184). University of New York.
- Poplack, S. (1999). *The English history of African American English*. Blackwell Publishers.
- Pyöriä, P., Ojala, S., Saari, T., & Järvinen, K.-M. (2017). The Millennial generation. *SAGE Open*, 7(1), 1-13.
- Sangkhamarn, A. (2012). English mixing in K-pop. In P. Potibarn, D. Tarndee, & P. Yinsen (Eds.), *Korea: Social, culture, language, teaching study* (pp.222-238). Ramkhamhaeng University Press. [in Thai]
- Sangprem, N. (2015). *Teacher's code switching and its perception among Thai teachers and Thai students in an intensive English program*. Independent Study Paper, Thammasat University, Bangkok.
- Snider, J. G., & Osgood, C. E. (1969). *Semantic differential technique: A sourcebook*. Aldine Pub. Co.
- Strauss, W., & Howe, N. (1991). *Generations: The history of America's future, 1584-2069*. Morrow.
- Surawan, P. (1975). *The speech of Thai students in the U.S.A.: With reference to linguistic interference and variation*. Master's Thesis, University of Texas at Austin, Texas.
- Valdez, G., & Figueora, R. A. (1994). *Bilingual and testing: A special case of bias*. Ablex Publishing Corp.
- Varatiporn, V. (2020). Analysis on frequency and attitudes of using code-switching and code-mixing of English and Thai. *Journal of Curriculum and Instruction Sakon Nakhon Rajabhat University*, 12(33), 159-167.
- Yiamkhamnuan, J. (2010). The implication for English-Thai mixing and possibility of internet chat rooms as alternative learning environment. *Journal of Humanities and Social Sciences*, 6(2), 123-158.
- Yiamkhamnuan, J. (2011). The Mixing of Thai and English: Communicative strategies in internet chat rooms. *Kasetsart Journal (Social Science)*, 32, 478-492.